

ХАГ ИЛИ СЕЧА КНЕЗОВА КАО СУДБИНА СРПског НАРОДА

*„Покољења дела суде, што је чије дају свјема,
на Борисе, Вукашине, општа грми анатема.”*

У природи је сваке империјалне политике да тежи обезглављивању народа који јој се имају потчинити. Српски народ, који је небројено пута био на удару разних империја, бивао је често подвргнут својеврсном декапутовању, које је имало за циљ да нас лиши вођа, деморалише, да нам формира ропски менталитет и охрабри и промовише оне међу нама који су слугерањству и конвертитству природно склони, као и да такве учини темељом окупационе власти. Карактеристично је да (а то је пало у очи свима који су се историјом бавили) раније империје са народима који им се налазе на путу, поступају са више такта и обзира, идући више на нагодбе и компромисе, трудећи се да те народе увуку у своју политичку и културну сферу без знатније употребе силе. Касније империје (са једном таквом ми данас имамо посла) осећајући свој скор крај, радије прибегавају огољеној сили, газећи све што им се налази на путу. Српској радикалној странци и њеном лидеру је припала част да се нађу на удару тзв. Новог светског поретка. Нема боље потврде нашег патриотизма.

Поређења ради, навешћу овде да је и турска империја сасвим другачије поступала са поробљеним народима у четрнаестом и петнаестом веку, него у осамнаестом и деветнаестом, када се слом већ назирао. Сеча кнезова, дахије, па и геноцид над Јерменима учињен у двадесетом веку, били су сасвим далеко од поимања света једног Мехмеда Освајача, или Сулејмана Величанственог. Исто тако, огољена плјачка и безлично уништавање читавих земаља и народа, никада ни на памет не би пало Линколну, или Џорџу Вашингтону, док је њихавом кукавном следбенику Бушу то једина политика. Правде ради, треба рећи да Буш (који као гувернер никада није потписао ни једно помиловање) и нема алтернативу. Логика империје га тера на рат и, све и када би неким чудом од такве политике одустао, олигархија би га сменила и довела на власт другог, који би наставио да бесавесно и равнодушно „пржи зе-

Др Војислав Шешељ:
„Одбрана државних и националних интереса”

мље и народе”, као што каже Његош. Буша у даљем тексту треба схватити не као личност, већ као парадигму, као облик свести умируће империје.

Главати Џорџ јуниор, дакле, изнад камина у Овалном кабинету, има колекцију трофеја на којој би му позавидео и Џингис кан. Накупило се кроз векове. Ту су главе америчких индијанаца, црних робова, главе латиноамеричких револуционара, главе вијетнамске деце, у предсмртном грчу, нагрђене бојним отровима. Ту је још и глава Норијеге, нешто глава донесених из Грена-

де и Ирака, затим главе авганистанске деце нагореле од напалма, глава српске девојчице коју је америчка бомба затекла на ноши, ту је глава Крајишника и Слободана Милошевића. Главати Џорџи боџ је, међутим, несрећан. Да би употпунио колекцију, фале му главе Младића, Караџића и Шешеља.

(Рецимо, истини за вољу, за неке од ових глава, попут Норијегине, или глава немачких генерала, и није нека штета што красе разне кабинете. Штета је што их има Буш. Он их није заслужио. Главу првог је заслужио

панамски народ, а главе других су заслужили потомци руских мужика који су својим грудима зауставили ударни талас какав свет до тада, а ни од тада није видео, уместо хијена које су првог Немца виделе 1944.)

Није ни нама Србима први пут да се наше најбоље главе носе у неке Стамболе. Носиле су се и раније. Сеча кнезова, Карађорђе, Лазар, Гаврило Принцип, данас су општа места српске историје. Неке од тих глава, као Синђелићева, Обилићева, а у наше доба Тепићева, вољно су положене на олтар отаџбине. Идеја обезглављивања српског народа није, дакле, нова. Машту су имали и други, много пре главатог Џорџа и несрећне Карле дел Понте.

Цела операција декапитације Срба није лишена смисла. Један народ постоји на висинама историје тек помоћу великих мужева, ратника и државника, који на тим висинама ходају сигурно и без страха и који су путоказ свом народу. Ипак, никада ни једна није успела. И неће. Могу се стотине Срба, оних најбољих, принети на жртву Новом светском поретку и ништа се неће променити.

У школама без грејања, без довољно хлеба, без вак-

цина и лекова, седе неки нови Срби који ће једном заузети места оних који данас остану без главе. У српским колеџима, у беди, без млека, без играчака, опкољени КФОР-овима и СФОР-овима, на нишану српских крвника, љуљају се нови Шешељи, Младићи и Караџићи. Они српски студенти, који су пубертет провели гледајући смрти и беди у очи, седе дроњави и гладни уз јефтину ракију у мрачним ђумезима и, ма о чему причали (као у романима Фјодора Михајловича), чак и да сами то не знају (и утолико више, ако не знају), причају о Богу и судбини. Они ће једног дана, много пре него што њихове главе украсе неке кабинете, бити луче српског народа.

Никада, наравно, сви. Нити већина. Само неки. Одабрани. Па ипак, довољни.

Сетимо се речи игумана Стефана:

„...пас свакоји своје бреме носи:
нове нужде рађу нове силе...”

Историја нема линеаран ток. Она је смена добрих и лоших времена, очаја и тријумфа. Радоје Домановић је, концем деветнаестог века, јадиковао над пропашћу српског народа и државе. Ипак, само петнаестак година касније, ново српско поколење, које је махом било рођено у време кад је Домановић писао, достигло је највише врхове славе у историји нашег народа.

Чак и сенка старе традиције, такт у крви и бићу, учиће да слика сећања увек буде и слика будућности. Србин се, каже Јован Апостоловић, рађа у мраку, али упркос томе и баш зато, живи у светлости. „Благородством српство дише”, каже Његош и још нас учи: „Муж је бранич жене и дјетета, народ бранич цркве и племена”. Ту се никада ништа неће променити. Мета-

физичка извесност сопствених вредности, извесност с оне стране узрока и последица, омогућиће нам, увек, сигуран ход кроз историју.

Генерација Срба којој припадам налази се усред грандиозног призора пропасти најмоћније цивилизације која се икада дигла у људској историји. Величанственост тог призора и временска и просторна близина онемогућавају нам да га оценимо са неопходном дистанцом. Не знам хоћемо ли дочекати, али знам да нова генерација Срба сигурно хоће, да у нашим парковима и на нашим трговима заблистају бисте Младића и Караџића, Милана Тепића, а можда и Слободана Милошевића и Војислава Шешеља. Тај дан ће доћи. Ко у то сумња, не зна ништа о свом народу. Онај ко „уђе у гусле”, вечно траје. Неки од ових већ јесу, а и ови други ће ући. Дучић би рекао: „Само буктињама збори се кроз тмине...”

Далеко сам од тога да тврдим да су наши хероји обавезно и најбољи људи. Сви су, као и многи пре њих, као Карађорђе, или Милош, људи са мањима и недостацима, као и други. Српски је народ, међутим, у својој архетипској мудрости, увек умео да одвоји идеју од саме личности. Ако Слободан једног дана, а верујем да хоће, добије улицу, или споменик, неће их добити као председник Србије и Југославије, нити као велики државник, већ као хашки затвореник. Исто важи и за друге који ће страдати за српски народ. Они већ данас, за живота, једва да су још нешто друго, различито, од идеје чији су заточници. Чак и они међу нама који у Хаг оду као припадници левицарске номенклатуре, вратиће се оданде као Срби. И народ ће знати то да цени.

Шта ће бити са њиховим Јудама и Кајафама? Са Ђинђићем, Свилановићем, Човићем, са Кандићком, Бисерковом, Лихтовом, са Батићима, са свом том жгадијом која хлеб стиче продајући и издајући сопствени народ? Неки мисле да су ови у праву, неки да ће их казњад стићи казна за недела. Немачки филозофи (Ђинђић је то, мнијем, научио), би их назвали „унутрашњим свињама”. Ја мислим да ће сви они бити препуштени најстрашнијој казни - заборау. Неће их се сећати ни унуци. Ако их буду имали. Њихови ће гробови зарастати у шибиље. Биће препуштени ништавилу. Њихова ће смрт бити вечна. Ништа више.

Као тихо острво почива Србија, у сред туђега, касног и болесног света. У извесном погледу, ми смо последњи народ у Европи. Око нас постоји још само становништво некадашњих држава, становништво које је подлегло јачој животној моћи Запада. Ми нисмо и нећемо. Живот нам никада није остављао избор између победе и пораза. Одржати се, или пропасти - трећег нема. Не сумњам да ћемо победити, али исто тако знам да свака победа има своје жртве. Наше су очи виделе све. Видели смо нестанак многих који су били и те како моћни и силни, видећемо и пропаст ових данашњих. Надживећемо и смрт наших непријатеља. Није далеко дан када ће нам наш Бог, или наши богови, свеједно, они исти који нас од памтивека воде кроз миленијуме, предати у руке наше непријатеље. Ако данас издржимо и победимо, а хоћемо, поново ћемо се родити.

Нема сумње да ће и српски народ, као и толики пре њега, једног дана нестати и преселити се у историју. Ипак, тај дан је вековима далеко. После античке и западне цивилизације, између Книна и Владивостока ће

се дићи нова и величанствена словенска цивилизација, чије облике можемо само да слутимо, али чија извесност тешко да се може довести у питање.

Европа и њена несрећна прекоморска колонија, увелико умиру у сјају. У дивним грађевинама, вилама са базенима, усред тихог зујања компјутера и свих оних чуда која омогућавају лак и безбрижан живот, одгаја се нови праћовек и поживотињују се све животне навике. Нико више не мари за другог - постоји још једино ОН сам. Чак и најбеднији наш сељак изгледа као џентлмен у односу на Џорџа бум-бум Буша, на пример. Тамо где се читаве земље и народи спаљују и уништавају ради голе плачке, не може се говорити о финим животним навикама, осим ако се целокупно људско постојање не сведе на употребу четке поред клозетске шоље.

Праслика света која обасја зору и рађање једног народа, влада тим народом, изнутра, до самог његовог сутона; на њој лежи проклетство да се не може мењати, нити умрети, док се не домисли до краја. Светосавље, ма како га различито разумевали, влада нама као неизменљиво поимање живота и света. Можемо га поприцати, али га тиме не можемо укунути. Увек ће, наравно, неки „отпасти”, али матица ће остати.

Још један Србин ће, за неколико дана, бити предат суду модерне инквизиције, биће прибијен на крст Новог светског поретка. Други чекају свој ред. У нашем сећању ће се, једног дана, изобразити потпуна слика свега овога. Биће ту и страсна седмица, и Петар, и Јуда, и час очајања у Гетсиманској башти, и Пилат, и Кајафа.

И Васкресење.

ММ

НЕОКОМУНИЗАМ MADE IN USA

Слоба је можда био диктатор али му никада, у читавом низу политичких марифетлука које је починио, није пало на памет да тражи укидање неке политичке партије. Нади Колунџији, потпредседници Демократске (мафијашке) алтернативе, међутим, јесте. Ко је наиван, мислио би да је то Надино слободно и самостално мишљење. Не тврдимо, наравно, да Нада нема понекад и своје мишљење. Има га, само се не слаже са њим.

У псеудодемократским политичким организацијама, изниклим на лидерству друге и треће генерације комунистичких целата, слободно, самостално мишљење је дисквалификациона мана, речено кинолошким речником. Ко хоће слободно да мисли, марш у неку другу организацију. Младе горане, на пример. У ДОС-у крокодили ниско лете. У ДОС-у мисли Ђинђић. На немачком. Осим ако Монтгомери другачије не нареди. Онда не мисли ништа. Тад и он види крокодиле у ниском лету.

Нада, дакле, ништа не мисли, него слуша шта јој се каже. Банковни конто је код ње, а и код свих њих, обрнуто сразмеран независном мишљењу. Добила је, што кажу клинци, „гас“ са „вишер“ места и сада само умује на туђ ред. Својевремено, кад би СПС изашао са предлогом да, рецимо, Слоба буде председник Југославије, иницијатива никад није долазила из централе, већ би се са њом огласио месни одбор из Вражогрнаца, а централа шта ће, куд ће, нема где, него прихвати онако, преко воље. Тако и Нада. Да се забрани СРС. Сад, Ђинђић, као професионални философ и наивни политичар, није за то, демократа је, на послетку, али Нада тражи. Мора да јој, као важном и значајном коалиционом партнеру, изађе у сусрет. Глупо је да реформе пропадну, ако се Нада наљути, па оснује другу странку.

Шалу на страну, ДОС је најобичнија руља која није повезана нити неким циљем, нити идејом, већ голом материјалном коришћу. Та руља није спонтано дошла на власт, својом памећу и идејама, већ силом и туђим новцем. Зато се не осећају сигурно и склони су да прибегну свакој свињарији да би се на власти одржали. Они који у нешто верују, који заступају неке идеје и интересе који нису само њихови, имају и знају меру. Руља то не зна никада. Чак и када се међу собом заваде, то није никада због оваквог, или онаквог виђења неког друштвеног проблема, него је у питању туча око плена. Док Монтгомерију не досади, па им свима испраши тур. У псеудодемократској и квазиреформској Србији, постоје још само чисто зоолошка питања моћи и плена.

У Бизмарковој Пруској, пљачка народа се обављала ради повећања моћи државе. У данашњој Србији, државна моћ се организује ради пљачке становништва, а у корист самоизабране, наметнуте и екстремно покварене олигархије. Гушење елементарних грађанских слобода је нешто што је нужно у оквиру владавине ДОС-а. Са тим се морамо мирити, или их отерати. Пуч, прекрајање изборне воље грађана, редуковање слободе политичког организовања, само су неки, и то не последњи потези ДОС-а. Они се на власти не могу одржати вољом народа, извор њихове моћи је у америчкој амбасади. Недемократске методе владања су ултима ратио њиховог остатка на власти. У условима развијене демократије, по мери и потребама српског народа, такве сподобе би чамиле на двогодишњим рођијама.

У врло скорој будућности, ако их не отерамо, можемо очекивати поновно увођење вербалног деликта, култ личности и свакојаке свињарије којима су очеви и дедови садашњих властодржаца прибегавали; а које су биле нужне у разбијању и потчињавању српског народа по мери вараждинског бравара.

Сама Српска радикална странка није превише забринута највом укудања. Нас могу ставити ван закона, али радикалске идеје и радикализам у Србији се не могу укинути декретом. Вековне тежње и интереси српског народа и државе, такође. Налазимо се пред избором хоћемо ли судбину сносити, или је узети у своје руке и тиме постати судбина за оне који нас данас гњава. Што време више пролази, извесније је ово друго.

интервју

Момчило Дувњак, председник Општинског одбора Српске радикалне странке у Крушевцу, рођен је 1959. године у Маловану, општина Купрес. У Крушевцу живи већ двадесет година. Интервју са њим смо водили исте вечери кад је објављено да је подигнута оптужница против лидера Српске радикалне странке, др Војислава Шешеља.

• Господине Дувњак, како коментаришете ову вест?

– Знали смо да др Шешељ увек има тачне информације и очекивали смо да оптужнице буде подигнута, без обзира што је власт упорно демантовала да она постоји. Сада ће, надам се, они који су сумњали у веродостојност тврдњи др Шешеља, и то не само поводом оптужнице, него и поводом многих криминалних афера које је он разоткрио, увидети да наш лидер и ми, као странка, говоримо само истину.

Момчило Дувњак

• **Хоће ли Српска радикална странка успети да амортизује овај ударац?**

– Уверен сам да хоће. Српска радикална странка није неорганска творевина, као што су то многе друге странке, које свој ослонац немају у српском народу, у државним и националним интересима. Радикалске идеје и српски национализам су иманентни српском народу и наша странка их није креирала, већ само следила, дајући им форму према потребама времена у којем живимо. Без обзира што је др Шешел доминантна фигура наше политичке сцене, Српска радикална странка ће се одржати и, верујем, ојачати. Имамо снажну и развијену организацију, бројно чланство а, осим тога, не видим који су то политичари на српској политичкој сцени који могу да се мере са Томом Николићем, Александром Вучићем и Драганом Тодоровићем, да поменем само неке.

• **Каква је ситуација у Општинском одбору у Крушевцу?**

– Врло добра. Тренутно припремамо годишњу скупштину, а размишљамо и о парламентарним и локалним изборима, до којих ће доћи, како верујемо, до краја ове године. Ускоро планирамо промоцију књиге др

Војислава Шешела „Идеологија српског национализма”, као и серију јавних трибина, како би одржали интензиван контакт са чланством и грађанима.

• **Какву сарадњу имате на локалном нивоу са осталим странкама?**

– Са режимским баш никакву, а са опозиционим коректну. У Крушевцу постоји локална власт која се уклопила у Ђинђићев стандард, што значи да је некомпетентна, неодговорна и склона малверзацијама. Са њима никаква сарадња није могућа, нити би је ми тражили. На челу те власти се налазе људи без веће вредности и на њој се одржавају искључиво због своје послушности Ђинђићу и његовим телалима.

• **Јесте ли задовољни локалним медијима?**

– Медији у Крушевцу су, углавном, коректнији и за нас приступачнији, него државни медији. Нисмо адекватно заступљени у односу на нашу политичку снагу, но ипак се није десило да неко одбије да објави наше саопштење, или чланак. Осим тога, медијски су коректно пропраћене све наше јавне активности као што су митинзи, страначка слава и слично. Задовољни смо и одзивом на наше конференције за штампу, као и њиховом каснијом медијском обрадом.

ХЛЕБ И СЛОБОДА

„Шта ће ти слобода, ако немаш хлеб”, једна је од лажних дилема којима је у последње две године немилице засипан српски народ. У оквиру Новог светског поретка, коме ради хлеба и служе наши глобалистички сатрапи јешће, ваљда, само они који се слободе одрекну. Ко хоће слободу, нека гладује.

Дилема је, наравно, лажна. Хлеб и слобода не стоје у опозитном односу. Истина је да у слободи само ми одређујемо колико нам је хлеба потребно и не може нас се хлебом уцењивати. Тренутно се налазимо на путу да нам западни господари наших живота, преко локалних намесника који се вабе на ДОС, образују условни рефлекс, којом приликом би требало да, чим видимо хлеб, даднемо парче српске земље, или каквог затвореника предамо кафкијанском суду у Хагу.

„Важно је само да добро живиш..”, друга је опасна глупост којом се оптерећује колективна свест српског народа. Привлачно звучи, али мислим да би и свиња, кад би знала да говори, рекла у длаку исто. И једна и друга флоскула значе, у ствари, свођење човека на његову биолошку компоненту, с оне стране морала и система вредности. Уживање у плодовима такве животне философије не бих пожелео ни Хрватима, а камо ли сопственом народу.

Достојевски каже, у Поеми о Великом Инквизитору да се, истина, не живи само од хлеба и воде, али да је за већину људи очигледније да се без њих не живи, него да се не живи само од њих. То је озбиљан аргумент. Држим да је и тачан.

С друге стране, глад за слободом спада управо у оне базичне разлике између човека и животиње и веома је изражена код расних људи и народа. Сведоци смо, у дане нашег живота, да се хиљаде наших сународника одсељавају из Србије у потрази за хлебом. Сам аутор их је гледао како дрежде испред страних амбасада, обучени као да су већ тамо, по моди своје будуће отаџбине, у некој уврнутој игри социјалне мимикрије.

Не спорим никоме право да сам одлучи шта му је у животу прече, да види на шта су га природа и наслеђе упутили. Уби бене, иби патриа, кажу стари Латини, где је добро, ту је домовина. То је тачно за људе који су испали из националног корпуса и још су једино у стању да тумарају за удобнијим и, у материјалном смислу, бољим животом. За остале важи обрнуто.

Хлеб и слобода се једно према другоме односе као биљка и животиња, као биологија и дух, као задатост и датост, као оно без чега се не може и оно без чега се не сме. Помоћу првог се одржавамо у биолошком свету, преко другог у историји.

Рецимо отворено онима који нас хлебом уцењују да не пристајемо на уцену Ми хоћемо хлеб, да би били слободни, и слободу да би имали хлеб.

М.П

реаговања

МИРОТВОРЦИ

Једна од битних последица медијског линча који се спроводи над Српском радикалном странком је то што се српском народу присилно угувљује у главу да смо ми ратнохушкачка странка. Општински одбор у Крушевцу се, у својој свакодневној пракси, среће са грађанима који пружају подршку радикалима, али „не свиђа им се што стално позивамо на рат и што хоћемо да њихову децу изведемо на кланицу”. Ови грађани су, знали они то или не, медијске жртве Ђинђићевих информативних гаулајтера. Позив на рат никада нису чули од нас самих. Али, чини им се као да јесу. У томе је манипулативна моћ медија.

Истина је, међутим, много простија. Рат је један од феномена у оквиру људске историје и њега не производе странке, већ стицај неких сасвим других околности. Странке могу до миле воље да позивају рат, или се против њега буне, а народу је на

вољу хоће ли се страначки позиви уклопити у његову слику света и тренутних интереса, или не. Може се, на пример, десити да Жарко Кораћ постане заговорник рата, прави „јастреб“, како се то модерно каже, али српски народ једва да би то примио на знање, а о ратовању не треба ни мислити. Исто тако, Ирак ће бомбардовати Американци, а не Демократска или Републиканска странка. Улога светског паразита захтева од Америке такве интервенције и оне ће бити нужне у одржању њене хегемоније, све док јој се на путу не нађе већа сила. То са странкама нема везе. Није Националсоцијалистичка странка увела Немце у Други светски рат, већ су ревизионистичке тежње немачког народа родиле националсоцијализам.

У Србији постоје две врсте пацифиста: једни се тиме баве у виду заната, о трошку америчких, а све више и српских пореских обвезника и њима је пацификација Срба радна обавеза. Други су пацифисти из неразумевања, или прости потребе да буду „у тренду“, што је последица нарастајућег скоројевићства.

У главама српских пацифиста влада потпуни хаос, настао обртањем узрока и последице. Личе на оног певца из приче који мисли да сунце излази зато што он кукуриче. Објективно, без обзира на своју глупост и често рђаве намере, пацифисти разарају ткиво српског народа. Лажи о „крају историје“, па самим тим и о будућности у којој ће разум и љубав међу људима укинути рат, упркос све богатијој аргументацији остају само лажи. Рат ће, рецимо то још једном, као прафеномен свог људског постојања, бити стални пратилац човечанства. Већ и сад видимо да су ратови све чешћи и све безобличнији, а то што у позадини свог тог збивања одјекује стални поклич за мир, то је само декор који, просто, иде уз њих.

Одрицање од рата не иде, дакле, у корист светског мира, већ у корист оних који рат хоће. Бруталност и недостатак сваке симболике у ратовима нашег доба, чини да најтеже страдају управо они који се предају унапред. Милости нема. Спуштање гаћа ту не спасава. Савези, попут утварног „Партнерства за мир“, не спасавају од погибије, већ само одређују где ће се она догодити. Ко неће да се бори за себе, на својој земљи, бориће се у неком Авганистану, или другде где га „партнер“ пошаље. Често ће гинути само за камере CNN-а, на увесељавање декадентне америчке публике којој никада није доста крви, нарочито кад је туђа. Треба се клонити могућности да српски младићи умиру за љубав светског мира, по егзотичним земљама где ће бити предмет сафарија за домороце.

Од бриге за светски мир, наше проблеме не стижемо да решавамо. Испунити жељу господара, данас је апсолутни услов опстанка марионетске власти у Србији и она од служења пречег посла нема. Космет, изгубљене српске земље и нерешена питања са увек несклоним суседима, остављамо унуцима. Ми морамо да се старамо о важнијим стварима. О томе како да Американцима обезбедимо прелет преко Србије, да би лакше бомбардовали невинне, на пример. Да помогнемо богаташима да убијају сиротињу па, ако треба, да се и сами тога прихватимо. Животе наше деце, које смо жалили да дамо за горуће интересе народа и државе, ставимо сада на располагање Американцима. Нека они одлуче када ћемо, где и због чега умрети.

Још једном: радикали не зову на рат. Кад се зове, то ради држава. Ми своје позиваре немамо и нису нам потребни. Свако ко има илузију да ће се Шиггари зауставити на Копаннику и Јужној Морави, да ће муслимански сепаратизам у Рашкој области моћи да се контролише празним причама и повременим уступцима мораће, пре или касније, да поднесе рачун српском народу за гажење и продају његових интереса. Рат и призивају они који излазе у сусрет шиптарским апетитима и који срозавају одбрамбену моћ земље, без обзира на миротворачку терминологију.

Одбрамбена моћ српског народа ће, у будуће, зависити и од тога у којој мери ће вулгарни пацифизам успети да учини историјски неефикасним. Оно што је сигурно је да ће нас снажна армија, решена питања са суседима и чврстина пред нералним захтевима фантомске међународне заједнице, држати далеко од рата. Све остало је бркање жеља и чињеница.

ММ

морал

ЈАХАЧИ МАГЛЕ

Ко је ко у српској политичкој фауни

Како се и оно мало симпатије коју је српски народ гајио према тзв. лидерима ДОС-а истопило као снег у априлу, медији су (пре свега телевизија) добили задатак да изврше хитну реанимацију ових политичких лешина. Пошто слугерањска природа мења само господара, а животни став никада, задатак виртуелног тоалетирања је припао, наравно, телевизији „Пинк“. Жељко Митровић, који је неколико пршљенова изгубио давно пре петог октобра, а остатак од тог датума, па кубури од еминентно скоројевићке болести „гумене кичме“, не оклева, не дрема, већ скривену камеру спрема.

Није нам баш јасно зашто су у сврху ревитализације лика, имена и дела политичара ДОС-а изабрани баш Батић и Протић. У реду, први има лик, али други нема ништа. Верујемо да је у питању то што обојица имају исто обољење кичме као и Митровић. Задатак је, елем, да се оба ова лумена српске политичке теорије и праксе прикажу као, је ли, народски људи и поштењачине које се нису окористиле петооктобарским пучем.

Пита се, међутим, не прави баш од свега. Милан Ст. никако не може да преболи амбасадорско место у нама братској и пријатељској земљи, па Коштуницу и Свирановића крпи ли крпи. За њега друге теме нема. Можда не би било лоше да га поставе за председника кућног савета у иностранству, да му сујета не пати. Батић, пак, умире у поштењу. Он није отимао. Зна ко јесте, али неће да каже. Протић се слаже. Ни он не каже ко су ти који дрпају. Они су само саучесници, они који гледају и ћуте, али дрпали нису. Па су, ваљда, невини. Министар правде који зна ко је отимао, али због виших интереса неће да каже?! И стварно, од отимања вишег интереса и нема, ДОС се ради тога и окупио.

Таман кад нас је савладао дремеж, прича се окрете на Вељу Илића и гадну баку, пореклом из Врњачке Бање, Медлин Олбрајт. Ништа тако добро не одсликава ове опскурне ликове и њихову политику, као епизода у којој се Веља нуди да, у интересу државе и народа, учини севап баки. Нема шта, жртва није мала. Већина нас би радије отишла на Бајрам код Хашима Тачија, него нагнала на баку. Ту се Веља показао као нови српски Синђелић, у сексуалној сфери, наравно. Ова двојица нису била спремна на такву жртву, иако би сам Батић посао могао да обави на бар два начина, а једнако ефикасно.

ДЕСЕТ МАЛИХ ЦРНАЦА...

Тешко да у овом тренутку за српски народ има важније теме од наталитета. Последњи попис, иако траљав, показао је да се број становника у Србији драматично смањило. Нема, на жалост, разлога да верујемо да ће се овај тренд преокренути.

Све је више, у Србији, породица без деце, кажу статистичари. Удубимо се у реч "породица"; њен је корен "пород", па је и сам израз "породица без деце" апсурд.

Власти су, као одговор на овај проблем, а способне и одговорне као што их је Бог дао, организовале низ округлих столова, на којима су разни психолози, социолози, педагози и професионални душебрижници дали рецепте како да се проблем реши. Сви се мудри савети врте, наравно, око сиромаштва, односно око тога што Срби, је ли, не могу да се множе ако им се не обезбеди одговарајући стандард. Кад нам стандард скочи, а само што није, имаћемо деце у изобиљу.

Српски народ, изгледа, има вишак новца кад може да плаћа толике мудраце који се о њему брину. Квака је, међутим, у томе што се наталитет уопште не тиче пара. Када би се њих тицало, Швеђана би било педесет милиона, а Африка би већ одавно имала густину насељености као Гренланд. Још је римски цар Диоклецијан покушао да проблем драматичног опадања наталитета реши огромним алиментационим фондовима (шест милијарди сестерција), али је становништво Рима и даље ишчезавало изванредном брзином.

Виц је у нечему другом, а то се тешко, или никако, не може јавно изрећи. Пад наталитета је у директној пропорцији са близином западне цивилизације и њеним културним и економским утицајима, а обрнуто сразмеран са удаљеношћу од ње. Ко има смисла и добру вољу за поштовањем чињеница, неће се оглушити о ову констатацију. Она чак и не тражи посебну елаборацију, толико је очигледна. Онај ко бајање претпоставља чињеницама, нека се и даље заваравача да је стандард преовлађујући фактор прираштаја. Тамо где се за рађање траже разлози, сам је живот доведен у питање. Само рађање спада у "тамну" страну бића, није на разуму засновано, па се њиме не може ни решити. Разумом критиковати пад наталитета и тиме га апстрактно побољшати, значи не разумети срж проблема. Живот у Србији лагано умире и не хаје шта теоретичари о њему мисле.

Два велика симбола су се, у праскозорје људског постојања, подигла као апсолутни услов опстанка: мушкарац са оружјем у руци и жена са дететом на грудима. Никаква патина цивилизације, никаква технологија и напредак не могу да укину ову чињеницу. Српски народ, под страховитим притиском Запада и слућен вишедеценијском владавином комуниста и псеудодемократа, одвојио се од чињеница опстанка и трајања. Одбрана је, каже Његош, с животом скопчана. То модерна, позападњачена Србија, не жели да види. Ово се односи на разарање српске оружане силе и војне моћи. Друга страна опстанка, оличена у рађању, такође је увучена у сферу умируће цивилизације Запада. Везани за леш, мирно и добровољно се спремамо за полагање у гроб историје. Пред апокалиптичном сликом нестанка српског народа, бледе жртве из ослободилачких ратова. Јасеновца и кречних јама.

У оној мери у којој српски народ буде у стању да се из ове смртне стеге извуче и успе да се ослободи терета наметнуте псеудоморфозе, моћи ће да развије сопствене културне и вредносне моделе који су увек у свом средишту имали породицу у којој деце никад није сувише.

ММ

Оснивач и издавач: др Војислав Шешељ • **Издање приредио:** момчило Дувљак, Милан Миленковић и Србобран Митић
Главни и одговорни уредник: Сениша Аксентијевић • **Заменик главног и одговорног уредника:** Марина Рагуш • **Помоћник главног и одговорног уредника:** Елена Божиш Талијан, Огњен Михајловић • **Технички уредник:** Северин Поповић • **Техничко уређење и компјутерски прелом:** Саша Радовановић • **Лектор:** Зорица Илић • **Редакција:** Момир Марковић, Наташа Јовановић, Јадранка Шешељ, Јана Живаљевић, Александар Вучић, Драгољуб Стаменковић, Весна Арсић, Коста Димитријевић, Вељко Дукић, Весна Марић, • **Секретар редакције:** Злата Радовановић • **Штампа:** „ГРАФИКОН“